

Автор: Александър Димчев

Рубрика: ББИА през годините

Публикувана: бр. 5, октомври 2015

Ще разкажа нещата както ги чувствах преди 15 – 17 г. и сега. Нека да видим различията. Разбира се, ако ги има – вярвам, че е така.

Бяхме ли сигурни, дали сме заслужили високото призвание да оглавим СБИР. Трябваше да се доказваме. Хората ни подкрепяха и ни вярваха. Това ни даде увереност!

А се опитвахме и да „строим – от малко над нищото“ – дано сме успели?

Работихме! Мечтаехме – по детски, по библиотекарски, липсваха ни модерните „купешки“ фрази, но се опитвахме да бъдем разбрани. И знаехме, че не ни липсваше самочувствие на можещи хора, поставени обаче зад „кьошето“ в рейтинга на професиите.

Опитвахме се и успяхме да се докажем. Понякога с ирония, но никога плебейски или с омерзение, въпреки че определени фигури го заслужаваха. Това е силата на знаещия човек!

Борихме се и устояхме на опитите за разцепление на нашата прекрасна организация. Създадохме лидери.

И не бяхме подвластни на конюнктури, и не търпяхме лицемерието, корупционните намеци, двуличието. Не замълчавахме пред властимащите. Често съжалявам за пропуснатите шансове, преди всичко плод на прекалено самочувствие, липса на експертност, висока доза на мнителност и на неразбиране на процесите – най-вече сред представители на национално отговорни институции.

А и безсънните нощи не бяха малко.

Моето разбиране за успеха на една организация е свързано винаги с хората, които са участвали в събитията – те са най-важни.

Това е причина да се опитам да спомена лица от нашето време...

Цялата статия можете да прочете,

ако се абонирате за печатното или електронното издание на [списание ББИА онлайн](#)

